

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219208044
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219208044.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne B., proti žalovanému B. o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 38C 31/2019-35 z 30.10.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) uznesením rozhodol, že strany sporu budú spoločne užívať detskú autosedačku zn. Britax Römer tak, že predmetná vec bude umiestnená v osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Karoq, EVČ: KE 298 LR, č. karosérie TMBJR7NU9J5038460 v čase odovzdávania a prevzatia osobného motorového vozidla na parkovisku nachádzajúcom sa pred obytným domom Idanská 6, Košice, každý pondelok o 7.00 hod. (I.), žalovaný má právo užívať predmetnú autosedačku každý páry týždeň s tým, že začiatok užívania žalovaným sa určuje vždy na 7.00 hod. každý pondelok v párnom týždni a užívanie trvá do 7.00 hod. nasledujúceho pondelka a začiatok užívania žalobkyňou sa určuje vždy na 7.00 hod. každý pondelok v nepárnom týždni a užívanie trvá do 7.00 hod. nasledujúceho pondelka (II.) a zároveň priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a uložil žalovanému povinnosť ju zaplatiť na účet žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady (III.).

2. Týmto rozhodnutím súd v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia (ďalej len „NO“) o úprave režimu užívania hnuiteľnej veci - detskej autosedačky zn. Britax Römer patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti uznesenia, na tom skutkovom základe, že strany sporu sú manželmi, na Okresnom súde Košice II sa vedie konanie o rozvod ich manželstva pod sp.zn. 26P/71/2019, že uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 25C/19/2019 z 2.7.2019 bolo vyhovené návrhu žalobkyne na nariadenie NO vo veci úpravy spôsobu užívania osobného motorového vozidla patriaceho do BSM, ktoré svojvoľne užíva výlučne žalovaný a odmieta žalobkyni umožniť jeho užívanie, pričom proti cit. uzneseniu žalovaný podal odvolanie, o ktorom nebolo odvolacím súdom dosiaľ rozhodnuté. Žalobkyňa uviedla, že od podania návrhu na rozvod manželstva a po jej následnom opustení spoločnej domácnosti s mal. synom, žalovaný jej sústavne znepriemňuje život slovnými útokmi, vyhrážkami a privlastňovaním si vecí patriacich do BSM, svojvoľne má takto vo svojej výlučnej držbe už niekoľko kusov elektroniky, ako aj všetky doklady patriace k bytu a osobnému motorovému vozidlu, dokumentáciu z úveru, zdravotnú dokumentáciu ich syna, všetky doklady obsahujúce zmluvy a údaje k spoločným finančným účtom a sporeniam, atď., pričom žalovaný svoje konanie stupňuje a dňa 8.9.2019 vzal zo spoločného osobného motorového vozidla detskú autosedačku zn. Britax Römer, zakúpenú v r. 2018 zo spoločných prostriedkov, čo jej oznámil sms správou zo dňa 8.9.2019 v znení: „na základe

tvojho ústneho vyjadrenia z 5.9.2019 si nechávam z BSM toho času autosedačku“. V návrhu žalobkyňa dôvodila tiež tým, že žalovaného upozornila na to, že autosedačka je vecou slúžiacou dieťaťu, ktorú potrebuje používať na prevoz maloletého syna, neodkladným opatrením Okresného súdu Košice II č.k. 26P/118/2019 z 27.5.2019 zvereného do jej starostlivosti na čas do rozvodu manželstva a žalobkyňa denne zabezpečuje jeho potreby napr. prevod do škôlky a zo škôlky, návštevy lekárov, detských centier, výlety, pričom upozornila žalovaného i na skutočnosť, že v prípade realizovania jeho zámeru, sa bude na súde domáhať svojich práv návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia.

3. Súd návrh právne posúdil podľa ust. § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 329 ods. 1 a 2, § 332 ods. 1, § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a ust. § 144 a § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a definoval zákonné predpoklady pre nariadenie NO ustanovené v § 325 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže nariadiť NO iba vtedy, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery strán alebo existuje obava, že exekúcia rozhodnutia bude ohrozená a navrhovateľ tvrdí a osvedčí, že existuje právny vzťah medzi stranami, ktorý vyžaduje bezodkladnú úpravu a osvedčí sa dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, pričom neodkladným opatrením by nemalo dochádzať k zásahu do práv nad nevyhnutnú mieru. Z obsahu návrhu žalobkyne a predložených listinných dokladov a po posúdení skutkových a právnych dôvodov návrhu súd dospel k záveru, že žalobkyňa osvedčila danosť práva na nariadenie NO, pretože osvedčila, že medzi stranami sporu pretrvávajú nezhody ohľadne užívania spoločnej veci - detskej autosedačky zn. Britax Römer patriacej do ich BSM, a osvedčila tiež skutočnosť (oznámením žalovaného v SMS), že túto vec si vzal do svojho výlučného užívania žalovaný, čím obmedzil vlastnícke právo k danej veci žalobkyne, ktorá má na užívanie veci rovnaké právo plynúce z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedeného súdu vyplynulo, že strany sporu sa o režime spoločného užívania huteľnej veci bez intervencie súdu nevedia dohodnúť a na podklade zistených skutočností uznal nárok žalobkyne za dôvodný v celom rozsahu a nariadil NO v navrhovanom znení. Súd mal za to, že nariadeným NO možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu o predmete sporu, a preto v súlade s ust. § 336 ods. 1 CSP neuložil žalobkyni podať žalobu vo veci samej (§ 146 ods. 1 OZ). Zároveň rozhodol o trovách konania podľa ust. § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá mala v spore o nariadenie NO plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalovaný, ktorý navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, príp. ho zmeniť a návrh na vydanie neodkladného opatrenia zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Mal za to, že vo veci nebol daný a reálne neexistoval v čase rozhodovania ani jeden zo zákonných predpokladov pre nariadenie NO v zmysle ust. § 325 CSP, pretože autosedačku vrátil do motorového vozidla ešte pred vydaním uznesenia, čo preukazuje aj fotografia zo dňa 24.10.2019, ktorá je prílohou odvolania. Uviedol, že žalobkyňa dňa 25.10.2019 mu zaslala SMS správu so znením „Nerozumiem tomu, prečo sa autosedačka, ktorú si si pred viac ako mesiacom privlastnil, dnes ocitla v spoločnom aute položená na zadnom sedadle auta, a to v týždni, kedy mám auto v zmysle súdneho rozhodnutia ja v užívaní“. Z uvedenej správy je zrejmé, že minimálne od 25.10.2019 žalobkyňa mala autosedačku v dispozičnej moci a nebol teda dôvod pokračovať v súdnom konaní o vydanie NO. S poukazom na uvedené skutočnosti mal žalovaný za to, že rozhodnutie bolo vydané v rozpore s ust. § 326 ods. 1 CSP, ktorého dikcia priamo uvádza náležitosti návrhu na NO, pričom obligatórnou náležitosťou návrhu je opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Podľa žalovaného práve „trvanie nároku“ v danom prípade absentuje a z uvedeného dôvodu je vydané rozhodnutie v rozpore so zákonom. Považoval za absurdné, aby zákonná sudkyňa vydala rozhodnutie na základe textu jednej SMS správy, ktorej pravdivosť, hodnovernosť, ale najmä aktuálnosť ani nepreverovala. Rozhodnutie označil za arbitrárne a ničím neodôvodnené, o to viac, keď gramatickým a logickým výkladom predmetnej správy mohol súd dospieť len k jednému záveru, a to, že sa jedná o dočasný charakter „privlastnenia si vecí“, ktorá je stále v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a teda žalovaný má na jej užívanie rovnaké právo ako žalobkyňa. Slovné spojenie „toho času“ použité v správe, ktorá tvorí podklad na vydanie uznesenia, nemôže a nikdy by ani nemohlo v kontexte uvedenej vety znamenať, že si žalovaný natrvalo privlastňuje predmetnú vec a chce tak znemožniť užívacie právo žalobkyne ako druhej bezpodielovej spoluvlastníčky. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, keďže v návrhu absentuje opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov súdom. Tvrdenia žalobkyne, z ktorých súd vychádzal, sú uvedené v bode 3 odôvodnenia uznesenia, t.j. jedna SMS správa a dve uznesenia okresných súdov. Na základe obsahu návrhu, ktorý neosvedčuje dôvodnosť, ale najmä trvanie nároku, súd prijal záver, že „pretrvávajú nezhody ohľadne užívania spoločnej veci patriacej do BSM“, pričom uvedená autosedačka vôbec nebola

predmetom predložených uznesení. Žalovaný pokladal za absurdné, aby jediná správa bola pre súd dostatočná na osvedčenie potreby vydania NO, že tieto nezhody pretrvávajú aj v čase vydávania napadnutého uznesenia, keďže v tom čase mala žalobkyňa vo vozidle už dve autosedačky. Súd nesprávne a nad rámec potreby v bode 18. odôvodnenia uvádza, že „z uvedeného vyplýva, že sa strany sporu o režime spoločného užívania huteľnej veci nevedia bez intervencie súdu dohodnúť“, čo je absolútny nezmysel v rozpore s objektívnou realitou a skutkovým stavom daným v čase vydávania napadnutého uznesenia. Zároveň mal žalovaný za to, že konaním žalobkyne došlo k zjavnému zneužitiu práva. Žalobkyňa dobre vedela, že on si autosedačku neprisvojuje nastalo, rovnako tak vedela minimálne od 24.10.2019, že autosedačka je opätovne vo vozidle a nie je potrebné, aby súd naďalej vo veci konal, aj napriek uvedenému nevyužila svoje dispozičné právo s návrhom a tento nezobrala späť, čím zapríčinila trvanie zbytočného konania, ktoré vyústilo do protizákonného rozhodnutia. Autosedačka ako predmet BSM patrí taktiež žalovanému, a preto nie je a ani nebol dôvod polemizovať o akomsi „prisvojení“, keďže toto spoluvlastníctvo manželov ešte nebolo vyporiadané, ani zrušené a naďalej trvá. Poukázal ďalej na to, že žalobkyňa aj v režime striedania vozidla podľa predloženého neodkladného opatrenia, minimálne polovicu mesiaca nedisponuje predmetnou autosedačkou, ktorá je vo vozidle v tom čase nachádzajúcim sa v užívaní žalovaného a maloletého tak i bez predmetnej autosedačky dopravuje do škôlky, k lekárovi, na návštevy a vlastne mu zabezpečuje prevoz všade, kde je potrebné. Reálne tak žalobkyňa polovicu mesiaca uvedenú autosedačku nemá v dispozičnej moci a vystačí si bez nej. Arbitrárnym rozhodnutím, na základe roztopašou motivovaného návrhu žalobkyne, bolo rozhodnuté o striedavom užívaní už druhej huteľnej veci patriacej do BSM, v režime týždňových intervalov, aj keď takýto režim striedania nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu a súd ani nijakým spôsobom svoje rozhodnutie v tejto otázke bližšie nezodôvodnil. Nie je zrejmé, z akého dôvodu dospel súd k záveru týždňových intervalov a nezvolil iný interval striedania; táto úvaha v odôvodnení absentuje, a preto podľa žalovaného je rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Podaným odvolaním žalovaný napadol uznesenie tiež vo výroku o trovách konania a navrhol ho v tomto výroku zmeniť tak, že mu bude priznaná náhrada trov konania, nakoľko nevedel o podaní návrhu na NO, sedačku vrátil ešte pred vydaním rozhodnutia a nemohol žiadnym spôsobom súd informovať o vyfabulovanom a neopodstatnenom návrhu. O tom, že návrh je zbytočný, vedela žalobkyňa ešte pred vydaním uznesenia a bola si vedomá právnych následkov (vydanie nezákonného uznesenia), pokiaľ nevezme návrh späť, no aj napriek tomu naďalej trvala na pokračovaní v konaní, ktoré bolo minimálne od 24.10.2019 nedôvodné. Podľa názoru žalovaného týmto konaním žalobkyňa ukážkovo prezentovala a realizovala zjavné zneužitie práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu, ale naopak, súd mal odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžili žalobkyňi na zneužitie práva a svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie už nejestvujúceho práva. Podľa žalovaného v danej veci je „krištáľovo jasne viditeľné“ zneužívanie práva na strane žalobkyne, jej snaha vyvolávaním ďalších sporov zneprijímať mu nielen súkromný život, ale aj jeho pracovné prostredie, a to šírením nekončiacich klamstiev, ktoré už prekročili hranicu únosnosti a balansujú na hrane trestnoprávnej zodpovednosti. Doplnil, že v uvedenom prípade nastala úplne obyčajná rodinná situácia, kedy si ako otec maloletého ponechal pár dní autosedačku, pretože vedel o tom, že žalobkyňa má druhú autosedačku, ktorú používa v čase, keď nemá zverené vozidlo do užívania. Žalovaný nikdy nepoprel právo žalobkyne spoločne užívať vec patriacu do BSM, na rozdiel od žalobkyne, ktorá si chce ponechať zariadenie bytu a neumožniť mu prístup k nemu, až do doby vyporiadania BSM. Pokladal za irelevantné uvádzať v odôvodnení uznesenia týkajúceho sa užívania spoločnej veci, absolútne nesúvisiace skutočnosti, klamstvá a polopravdy, ktoré s predmetom konania absolútne nesúvisia, a takéto konanie súdu prekračuje rámec prejednávanej veci, najmä s ohľadom na to, že sa v dnešnej dobe zdôrazňuje odbornosť a zrozumiteľnosť súdnych rozhodnutí. Záverom opakovane konanie žalobkyne označil za jednoznačné zneužitie práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu a už vôbec nie v podobe právneho inštitútu NO, ktorý je namieste v situáciách, kde je reálne a neodkladne potrebné riešiť pomery účastníkov alebo hrozí marenie exekúcie. Žalobkyňa opomenula v návrhu opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť, ale najmä trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a súd sa s touto absenciou vôbec nevysporiadal, podľa názoru žalovaného predčasne a nesprávne vydal neodkladné opatrenie, ktorým vyhovel návrhu bez predpísaných náležitostí, v rámci konania sa nevyporiadal so zisťovaním objektívneho stavu v čase rozhodovania - trvanie nároku a meritórne rozhodol len na základe žalobkyňou tvrdených skutočností z jednej SMS správy (ktorých osvedčenie žalovaný namieta a spochybňuje, keďže nebolo preukázané ani trvanie nároku), konanie má takú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, ktoré je arbitrálne a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný dňa 8.9.2019 svojvoľne a protiprávne vzal zo spoločného osobného motorového vozidla (ďalej „OMV“) autosedačku a zaslal jej SMS správu, v ktorej uvádza, že „toho času si z BSM nechávam autosedačku“, pričom následne ho upozornila, že sa bude na súde domáhať svojich práv, ak zrealizuje svoj zámer, teda o tomto jej zámere žalovaný vedel a ak nechcel svojím konaním vyvolať nové súdne konanie, jednoducho mal ponechať sedačku vo vozidle a užívali by ju obaja spoločne v zmysle týždenného užívacieho režimu OMV nariadeného neodkladným opatrením. K tvrdeniu žalovaného, že o podanom návrhu na NO nevedel (návrh podala na Okresnom súde Košice II dňa 9.9.2019), poukázala na verejné vyjadrenie žalovaného dňa 10.9.2019 na sociálnej sieti Facebook (status v prílohe odvolania), kde napísal, cit.: „mlčal som, ale toto musím dať von, neodkladné opatrenie na striedanie autosedačky je už niečo, čo zdravý človek asi nedokáže urobiť toto je luxus“. Žalovaný, nakoľko pôsobí ako sudca na Okresnom súde Košice II, o návrhu sa krátkou cestou dozvedel ešte v deň jeho podania, o čom svedčí aj uvedená potreba zverejňovať informácie o súdnom konaní na sociálnej sieti. Žalovaný napriek tomu so súdom nekomunikoval, nepodal žiadne vyjadrenie k návrhu a vec si ponechal vo svojom užívaní až do 24.10.2019, kedy ju bez akéhokoľvek vysvetlenia vrátil do vozidla. Žalobkyňa poukázala na to, že z odpovede žalovaného v SMS správe z 28.10.2019 sa ani pri najlepšej vôli nedá vydedukovať záver, či už bude alebo nebude môcť detskú autosedačku využívať, nemala žiadnu záruku, že žalovaný v ďalšom párnom týždni, kedy má OMV v užívaní, pred jeho odovzdaním znova detskú autosedačku nezoberie, to by potom každý druhý týždeň musela podávať nové a nové návrhy na NO o určenie spôsobu užívania veci patriacej do BSM. Za situácie, keď žalovaný neoznámil na jej výslovnú žiadosť, či už bude rešpektovať ust. § 144 OZ, preto nemala inú možnosť, než na návrhu na nariadenie NO trvať, keďže jej nárok naďalej trval a boli splnené zákonné podmienky na vydanie NO. Poukázala ďalej na to, že nemohla mať ani vedomosť o tom, či okresný súd už NO vydal, kým jej nebolo doručené a bez vydania NO nemohla mať istotu, že jej žalovaný umožní užívať detskú autosedačku v rovnakom režime ako v prípade užívania OMV. Argumentáciu žalovaného, že aj v režime striedania vozidla (párny a nepárny týždeň) polovicu mesiaca autosedačkou nedisponuje, a preto ju vlastne ani nepotrebuje, označila za absurdnú a poukázala v tejto súvislosti na dôvody uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/312/2019 z 23.9.2019 (neodkladné opatrenie vo veci užívania OMV). Poznamenala, že v čase, kedy jej žalovaný znemožnil užívanie autosedačky, musela si autosedačku požičiavať. K námietke žalovaného, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, pretože podľa názoru žalovaného užívanie veci v režime týždenného striedania (ktorý súd bližšie ani nezodôvodnil) neupravuje žiaden právny predpis, žalobkyňa poukázala na to, že detská autosedačka, ako to vyplýva z jej názvu, slúži na bezpečný presun detí v osobnom motorovom vozidle a logicky ju možno používať len v čase používania OMV, preto týždennému režimu striedavého užívania OMV musí zodpovedať aj režim užívania autosedačky. K tvrdeniam žalovaného uvedeným v odvolaní na adresu jej osoby a správania, uviedla, že konanie žalovaného je motivované snahou pomstiť sa jej za podaný pravdivý návrh na rozvod, po podaní ktorého sa žalovaný na nej a dvaapoločnom synovi opakovane dopúšťal psychického násillia, zaútočil na ňu aj fyzicky, vyhrážal sa jej zničením života, jej rodiny a odobratím dieťaťa na súde, maril jej snahu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu a možnosť akejkoľvek dohody, kde vec musela riešiť taktiež súdnou cestou, ktoré súdne konanie dodnes nie je právoplatne skončené a ona so synom vďaka žalovanému nemajú možnosť vlastného bývania. Žalovaný vzal zo spoločného bytu spoločnú elektroniku, všetky dokumenty vzťahujúce sa na spoločné účty v rôznych finančných inštitúciách, privlastnil si spoločné OMV s dokladmi po dobu niekoľkých mesiacov jej odmietol vozidlo sprístupniť až dovtedy, kým jej nebola poskytnutá súdna ochrana Okresným súdom Košice I, ktorý neodkladným opatrením určil týždenný užívací režim vozidla. Žalovaný dlhodobo na sociálnej sieti Facebook prezentuje svoje názory na jej osobu a jej rodičov, verejne rieši ich súdne spory, zverejňuje súkromné komunikácie a vyzýva svojich priateľov, aby verejne sympatizovali s jeho názormi. V súkromnom, pracovnom aj verejnom priestore sociálnych sietí sa stavia do role obeť a zverejňuje statusy, kde uvádza, že ona mu bráni v styku s maloletým a chce ich rozdeliť, pričom v skutočnosti ona sama bola z dôvodu absencie dohody iniciátorkou konania o určenie rodičovských práv a povinností do rozvodu a súdom určený styk dieťaťa s otcom vždy dodržiava. Uviedla, že ona sa len bráni voči skutkom žalovaného nerešpektujúceho zákon, a preto sa dožaduje súdnej ochrany, ktorá jej doposiaľ bola vždy poskytnutá. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správne.

6. Žalovaný v odvolacej replike (podanie z 30.1.2020) k tvrdeniam žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní a jeho dôvodoch, pretože on si vzal vec, ktorá mu podľa zákona patrí a má na jej užívanie rovnaké právo ako žalobkyňa, že konanie žalobkyne vníma ako systematický nátlak na

svoju osobu, ktorá sa ho v každom podaní pokúša očierniť, uvádza v konaniach klamstvá, urážky a krivé obvinenia, s cieľom psychicky ho deptať a vytvárať klamlivý dojem u verejnosti a na pracovisku o jeho osobe. Tvrdil, že žalobkyňa sa odsťahovala z bytu a zotrvala u svojich rodičov aj napriek jeho niekoľkým výzvam, aby sa s maloletým vrátila do jeho domova a svojim konaním vytvorila potrebu pre oboch rodičov mať OMV v striedavom užívaní, rovnako tak aj autosedačku. Žalobkyňa odišla k svojim rodičom, ktorí disponovali vlastným OMV s vlastnou autosedačkou, avšak žalovaný túto možnosť nemal. Považuje za absurdné rozhodnutie o striedaní OMV, a preto si zaobstaral sám motorové vozidlo, aby ho mohol mať k dispozícii a v užívaní po celý mesiac, nakoľko sa stretáva so synom a realizujú spolu rôzne výlety, návštevy a nebolo mysliteľné, aby mal k dispozícii vozidlo len v nepárne týždne podľa rozhodnutia súdu v danej veci. Práve z toho dôvodu oznámil žalobkyni SMS správou, že nateraz si berie autosedačku, ktorú užíval len do (a ani o deň viac) zaobstarania si inej. Je nesporné, že vec patrí obom manželom a nie je preukázané, aby si vec vzal a odmietol ju žalobkyni vydať, čo potvrdzuje aj gramatický výklad slova „nateraz“, z ktorého jednoznačne vyplýva dočasný charakter. Trval na tom, že návrh bol predčasný a nedôvodný a súd rozhodol o ňom je v rozpore so zákonom, podanie návrhu na NO je len šikanóznym správaním žalobkyne a vec sa dala vyriešiť bez nutnosti zásahu súdom. Zopakoval tvrdenie, že o podanom návrhu na vydanie NO nevedel, síce o samotnom podaní návrhu sa dozvedel bezprostredne po jeho podaní, keďže má prístup k registru podaní, ale to je tak všetko, obsah návrhu nepoznal, a preto sa nemohol k nemu vyjadriť. Za účelové označil tvrdenie žalobkyne, že nemala žiadnu záruku, že v ďalšom párnom jej pred odovzdaním vozidla znova detskú sedačku nezoberie a v tejto súvislosti uviedol, že so žalobkyňou sa pravidelne stretávajú, nosí mu dieťa až ku OMV (nové OMV, ktoré si zabezpečil), a preto je iracionálne, aby naschvál vzal ďalšiu autosedačku. Vyjadril úprimné presvedčenie, že každý, aj nezainteresovaný človek vidí, že sa jedná o účelové konanie zo strany žalobkyne, nech ho pomenujeme akokoľvek - pomsta, frustrácia, zneužívanie práva a pod., ktorá namiesto komunikácie, otvoreného konštruktívneho dialógu rieši všetko prostredníctvom súdov. Podľa názoru žalovaného vydanie NO nebolo nutné, a preto trval na podanom odvolaní v celom rozsahu.

7. Žalobkyňa v odvolacej duplike (podanie z 24.2.2020) zotrvala na svojich tvrdeniach a právnom názore, ktoré uviedla vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. K tvrdeniu žalovaného, že mal právo si vziať predmetnú vec patriacu do BSM a že ona sa údajne vôbec nepokúsila vec riešiť mimosúdnou cestou alebo s ním komunikovať, poukázala na SMS komunikáciu so žalovaným, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalovaný si vzal autosedačku, ktorá slúžila obidvom na prevoz dieťaťa v OMV (ktoré majú v striedavom týždennom užívanom režime) a na jej následnú SMS správu ďalej už nereagoval. Autosedačku žalovaný následne používal v novom OMV, ktoré si zaobstaral po tom, ako sa stalo vykonateľným rozhodnutie Okresného súdu Košice I o určení striedavého užívacieho režimu spoločného OMV. Tvrdenie žalovaného, že vec patrí obom manželom, a teda môže k nej vykonávať rovnaké práva ako ona, považovala za absurdné v situácii, kedy žalovaný nainštaloval autosedačku do nového vozidla, a teda žalobkyňa nevie, akým spôsobom mohla túto vec užívať, keď k nej nemala žiaden prístup. Poukázala na to, že žalovaný dĺžku doby svojho užívania autosedačky žiadnym spôsobom nekonkretizoval, pričom ona ju potrebovala používať každý deň, nie až o niekoľko týždňov alebo mesiacov, kedy by sa žalovaný rozhodol, či ju vráti do spoločného OMV. Pokiaľ žalovaný sa nevie rozhodnúť, či o podanom návrhu vedel alebo nevedel, k tomu uviedla, že ňou predložený dôkaz - status na sociálnej sieti Facebook zo dňa 10.9.2019 (nasledujúci deň po podaní návrhu) jednoznačne preukazuje, že o podanom návrhu a jeho obsahu vedel, a mal tak možnosť sa k nemu písomne vyjadriť aj mimo priestoru sociálnych sietí alebo riešiť vec mimosúdnou dohodou. Konanie žalovaného, kedy dňa 24.10.2019 autosedačku vrátil do spoločného OMV, je účelové, o čom svedčí aj jeho potreba zdokumentovať to fotografiou, ktorú by mohol použiť v odvolacom konaní ako dôkaz vrátenia veci. Argument žalovaného o skutočnosti, že už disponuje novou vlastnou autosedačkou, a teda neexistuje potreba existencie NO v tejto veci, považovala za právne irelevantný, pretože v tomto konaní sa rozhoduje o veci patriacej do BSM, ktorú majú právo užívať obaja manželia. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že návrhy proti nemu podáva na Okresný súd Košice II, ktorý je jeho pracoviskom, s cieľom psychicky ho deptať, k uvedenému tvrdeniu poukázala na miestnu príslušnosť tohto súdu podľa ust. § 13 a § 14 Civilného sporového poriadku vzhľadom na trvalý pobyt žalovaného v jeho územnom obvode (čl. 1, § 2 ods. 53 zákona č. 371/2004 Z.z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky). Tiež z úpravy ust. § 49, § 39 ods. 1 a 3 CSP nesporne vyplýva, že návrh na NO mohla podať jedine na miestne príslušnom súde, ktorým je Okresný súd Košice II bez ohľadu na to, že na tomto okresnom súde pôsobí žalovaný ako sudca, čo je jediný zákonný a možný postup, pričom taký postup bol realizovaný i v prípade návrhov na vydanie neodkladného opatrenia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému a vo veci určenia styku maloletého so starou matkou, ktoré žalovaný a stará matka maloletého ako účastníci

konania adresovali Okresnému súdu Prešov, avšak ten v obidvoch prípadoch postupom podľa ust. § 6 CMP návrhy postúpil Okresnému súdu Košice II ako súdu miestne príslušnému na konanie. Na základe uvedeného a s poukazom na všetky doterajšie podania v tomto konaní, žalobkyňa navrhla odvolaním napadnuté uznesenie potvrdiť vo všetkých jeho výrokoch.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnuté uznesenie je vecne správne, preto ho podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne posúdil skutkové i právne dôvody návrhu žalobkyne a dospel k správne záveru o naplnení zákonných predpokladov pre nariadenie navrhovaného NO podľa ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 CSP v spojení s § 325 ods. 2 písm. d) CSP. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa obsahom návrhu a predloženými listinnými dôkazmi osvedčila základné skutočnosti umožňujúce záver o dôvodnosti nároku a tiež o potrebe navrhovanej bezodkladnej úpravy pomerov strán rozhodnutím súdu pre bezprostredné a konkrétne ohrozenie práva žalobkyne. Je nesporné, že medzi stranami sporu vznikli nezhody týkajúce sa užívania spoločnej veci - detskej autosedačky zn. Britax Römer patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, ktoré (nezhody) žalobkyňa ani žalovaný vzhľadom na rozvrat ich manželstva, narušené vzájomné vzťahy a sťažnú komunikáciu nie sú schopní rozumne riešiť dohodou. V zmysle ust. § 144 OZ právo užívať veci, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, prislúcha obom manželom spoločne. Ak sa manželia nedohodnú o spôsobe a rozsahu užívania spoločnej veci, o dispozícii s ňou alebo o iných právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne o tejto spornej skutočnosti na návrh niektorého z manželov súd (§ 146 OZ). V danom prípade záujem žalobkyne o užívanie detskej autosedačky patriacej do BSM sporových strán, ktorú pravidelne používa na bezpečný prevoz maloletého syna účastníkov v osobnom motorovom vozidle patriacom do BSM sporových strán, je celkom pochopiteľný a oprávnený, a keďže žalovaný si autosedačku svojvoľne, bez dostatočných dôvodov ponechal vo svojej držbe a dňa 8.9.2019 pri odovzdaní osobného motorového vozidla (striedavo užívaného na základe rozhodnutia súdu) ju žalobkyňi spoločne s osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Karoq EVČ: KE 298 LR (v ktorom bola umiestnená) nevrátil a nevysvetlil jej dôvody svojho konania, vylúčiac tým žalobkyňu z jej užívania, preto v tejto situácii sa žalobkyňa dôvodne podaným návrhom domáha poskytnutia súdnej ochrany a úpravy užívania tejto veci patriacej do BSM rozhodnutím súdu a nejde z jej strany o účelový postup alebo šikanózný návrh, ako to tvrdí žalovaný v podanom odvolaní. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v návrhu na nariadenie NO dostatočným spôsobom opísala rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán a hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a treba konštatovať, že návrh obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle ust. § 326 CSP. Súd prvej inštancie v súlade so zákonnými požiadavkami starostlivo posúdil otázku potrebnosti i naliehavosti navrhovanej neodkladnej úpravy pomerov strán a vecne správne rozhodol, pokiaľ napadnutým uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil užívanie predmetnej spoločnej hnuťelnej veci navrhovaným spôsobom, t.j. v režime týždenného striedania zhodne ako je užívanie medzi stranami sporu upravené v prípade spoločného OMV zn. Škoda Karoq EVČ: KE 298 LR neodkladným opatrením nariadeným právoplatným uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 25C 19/2019-58 z 2.7.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 312/2019 z 23.9.2019.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so správnymi dôvodmi napadnutého uznesenia, na ktoré v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

11. Skutočnosti, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia z hľadiska skutkových zistení alebo právnych záverov súdu prvej inštancie, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené a neodôvodňujú iné rozhodnutie o podanom návrhu, preto odvolanie žalovaného nemožno považovať za opodstatnené.

12. Predmetom neodkladného opatrenia v danom prípade je úprava spôsobu užívania spoločnej veci vzhľadom na nezhody manželov o právach a povinnostiach vyplývajúcich z BSM, o výkone ktorých

sa strany sporu nedohodli. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa sa podaným návrhom voči nemu nedomáhala vydania hnutelnej veci, a preto žalovaným namietaná skutočnosť, že detskú autosedačku v súčasnosti už nemá vo svojej držbe a žalobkyňa ju vrátil pred vydaním neodkladného opatrenia dňa 24.10.2019, pre rozhodnutie v danej veci nie je podstatná a žalovaný celkom nedôvodne v odvolaní namieta, že dôvody pre nariadenie NO v čase rozhodnutia neexistovali a žalobkyňa zneužila právo na súdnu ochranu. Podľa názoru odvolacieho súdu okolnosti v čase podania návrhu nenasvedčovali tomu, že predmetnú detskú autosedačku si žalovaný ponechal iba dočasne, resp. krátkodobo a nemal úmysel do budúcnosti žalobkyňu znemožniť jej užívanie, príp. že v otázke užívania tejto veci v striedavom týždennom režime (užívanej spoločne s osobným motorovým vozidlom, v ktorom bola umiestnená pre potreby prevozu mal. dieťaťa) medzi stranami sporu nevznikli nehody, aj vzhľadom na obsah sms správ žalovaného zo dňa 8.9.2019 zaslaných žalobkyňu, v ktorých jej žalovaný neoznámil žiadny konkrétny dôvod zadržania (ponechania si) autosedačky, ani čas zamýšľaného jej užívania, resp. že ju mieni mať vo svojej držbe len krátkodobo do doby obstarania si inej. Súd nemal dôvod pochybovať o pravdivosti a hodnovernosti obsahu týchto správ, ktoré žalovaný ani v odvolaní nepoprel a týmto dôkazom preukazované skutočnosti preto i podľa názoru odvolacieho súdu treba pokladať za nesporné a osvedčené. Súd prvej inštancie na podklade zistených (žalobkyňou osvedčených) skutočností dospel k správne mu záveru o potrebnosti neodkladnej úpravy spôsobu užívania detskej autosedačky zn. Britax Römer stranami sporu, v záujme ochrany práv a oprávnených záujmov žalobkyne, ktorá v zmysle ust. § 144 OZ má na užívanie tejto spoločnej veci rovnaké právo plynúce z bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako žalovaný. Podľa posúdenia odvolacieho súdu ani samotné vrátenie detskej autosedačky zo strany žalovaného žalobkyňu po podaní návrhu neumožňuje prijať záver, že strany sporu sa na nerušenom výkone užívacích práv vo vzťahu k tejto spoločnej veci dohodli, a teda že v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie už neexistovala nevyhnutná potreba pomery strán upraviť žalobkyňou navrhovaným (nariadeným) neodkladným opatrením.

13. Žiadny právny význam v danom spore nemajú argumenty žalovaného, že v týždennom režime striedania osobného motorového vozidla (párne a nepárne týždne) žalobkyňa prakticky polovicu mesiaca OMV nemá k dispozícii, a spornú autosedačku v tom čase (podľa názoru žalovaného) nepotrebuje, resp. vystačí si bez nej, a že si obstaral vlastné osobné motorové vozidlo, do ktorého predmetnú autosedačku za účelom prevozu ich mal. dieťaťa dočasne umiestnil. Celkom nepatrične žalovaný v odvolaní polemizuje s právnymi závermi súdov formulovanými v právoplatnom rozhodnutí o nariadenom neodkladnom opatrení vo veci úpravy užívania spoločného OMV v striedavom týždennom režime, označiac právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu (súdov) za nezákonné a „absurdné“. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí správne prihliadal na úpravu spoločného užívania osobného motorového vozidla neodkladným opatrením nariadeným právoplatným a vykonateľným uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 25C 19/2019-58 z 2.7.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 11Co 312/2019 z 23.9.2019, právne účinky ktorého trvajú a strany sporu sú týmto rozhodnutím viazané, pretože doposiaľ nebolo nimi nariadené NO na návrh niektorej zo strán zrušené z dôvodu prípadnej zmeny pomerov, resp. pre odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené (§ 334 CSP), pričom takú skutočnosť strany sporu v konaní (žalovaný v odvolaní) ani netvrdili. Súd prvej inštancie preto celkom správne a logicky upravil striedavé užívanie detskej autosedačky stranami sporu rovnakým spôsobom (v rovnakom režime), ako je cit. neodkladným opatrením upravené užívanie OMV zn. Škoda Karoq EVČ: KE 298 LR, v ktorom bola sporná detská autosedačka trvale umiestnená a prakticky ju s týmto vozidlom využívali, resp. majú právo využívať obaja manželia za účelom bezpečnej prepravy ich mal. syna v motorovom vozidle.

14. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že pri preskúvaní odvolaním napadnutého rozhodnutia o neodkladnom opatrení je pre odvolací súd relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP), a preto na skutočnosti, ktoré nastali až po vydaní napadnutého uznesenia, odvolací súd už nemôže prihliadať, ani prípadné dodatočné odpadnutie dôvodov nemôže zohľadniť (porov. Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1119).

15. V prípade odpadnutia dôvodov, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené, má žalovaný (rovnako i žalobkyňa) právo podať návrh na jeho zrušenie (§ 334 CSP).

16. Za právne opodstatnené nemožno pokladať ani námietky žalovaného vytykajúce súdu prvej inštancie nesprávny postup tým, že sa v konaní nevysporiadal so zisťovaním objektívneho skutkového stavu

v čase rozhodovania a rozhodol len na základe žalobkyňou tvrdených skutočností a predložených sms správ. Tieto výhrady žalovaného nie sú spôsobilé spochybníť správnosť právneho záveru súdu o splnení zákonných predpokladov pre nariadenie navrhnutého NO a v súvislosti s nimi odvolací súd pripomína, že podľa právnej teórie i záverov právnej praxe pri nariaďovaní NO prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení, v dôsledku čoho súd v konaní o nariadenie NO nezisťuje všetky tie skutočnosti, ktoré majú byť zistené pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej. Rozhodujúce skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie NO, musí navrhovateľ osvedčiť, čo z kvalitatívneho hľadiska nedosahuje intenzitu plnohodnotného dokazovania v zmysle § 185 a nasl. CSP. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie NO povahu osvedčovania. To znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného procesného dokazovania. Osvedčené skutočnosti následne spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Dosiachnutie náležitej miery pravdepodobnosti rozhodujúcich skutočností z hľadiska procesného a hmotného práva legitimizuje vyhovujúci výrok, a teda nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia. Takýto procesný postup je zákonom aprobovaný a typický iba pre zisťovanie relevantných skutočností v rámci konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia. Za účelom osvedčenia potreby neodkladnej úpravy pomerov alebo obavy, že exekúcia bude ohrozená, má navrhovateľ k dispozícii zúžený rozsah relevantných dôkazných prostriedkov, ktorých vykonanie je navyše limitované povahou konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Vzhľadom na uvedené špecifické okolnosti je súd povinný vždy dôsledne vyhodnotiť, či je návrh z objektívneho hľadiska presvedčivý a či reálne došlo k osvedčeniu všetkých skutočností, ktorými je nariadenie NO v konkrétnom prípade podmienené. Navrhovateľa však nemožno zaťažovať procesnými povinnosťami, ktoré nie je spôsobilý splniť z objektívnych dôvodov. Najmä pri neodkladných opatreniach, ktorými majú byť obmedzené určité dispozičné úkony, nemôže súd v tomto štádiu procesu vyžadovať dôsledné preukázanie úmyslu osoby, proti ktorej má neodkladné opatrenie smerovať. Úmysel, ako bezprostredný vnútorný vzťah osoby k určitému právnemu následku, je za daných okolností osvedčiteľný iba vo výnimočných prípadoch a s nepomernými ťažkosťami. Je pritom potrebné tiež zohľadniť, že efektívnosť neodkladného opatrenia je do značnej miery determinovaná jeho včasnosťou, ktorú zabezpečuje zákonná 30- dňová, príp. 24- hodinová lehota na rozhodnutie súdu o návrhu v zmysle ust. § 328 ods. 2 CSP (Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 1092, 1106 - 1107).

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní postupoval podľa uvedených zásad, návrh žalobkyne posúdil v súlade so zákonom a dospel k správne záveru o naliehavosti navrhovanej bezodkladnej úpravy pomerov strán a dôvodnosti návrhu na nariadenie NO; žalobkyňa osvedčila oprávnenosť požadovaného NO z hľadiska existencie práva, na ochranu ktorého má byť nariadené a potrebnosť i naliehavosť navrhovanej úpravy užívania spoločnej veci patriacej do BSM rozhodnutím súdu, a preto s poukazom na uvedené dôvody, ako i dôvody uvedené súdom prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 378 ods. 2 CSP), napadnuté uznesenie vo vyhovujúcom výroku, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ako aj v súvisiacom výroku o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy neodkladného opatrenia v plnom rozsahu, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalobkyne v spore, ako vecne správne potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto nemá právo na náhradu jeho trov. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, vzniklo právo na náhradu trov proti žalovanému, avšak náhradu trov žalobkyňa nežiadala priznať, ani jej v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli, a preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote

dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.